

KOULE

ČÍSLO 1
ÚNOR 2026

Úspěch v soutěži
Top logo

Petra Křížová
o své knížce

Povídka Adély Marečkové
O půlnoci na benzínce

Zájezd do Švýcarska

Pišdworky
o soutěži s Jakubem Maršánem

Rozhovory s Barborou
Hladíkovou a Terezou Novotnou

Obsah

3

Pišqworky

O soutěži s p. uč. J. Maršánem

5

Akce školy

Planeta Země, Halloween, Příběhy b.

7

O úspěchu v soutěži Top logo

9

Rozhovor s pí uč. Barborou Hladíkovou

"Nejsem fanoušek přísných zákazů"

11

Rozhovor s pí uč. Terezou Novotnou

"Chtěla bych, aby ve škole panovala příjemná atmosféra..."

13

Zájezd do Švýcarska

Naše cesta za horami, čokoládou a zážitky

15

Výzva přijata!

Angličtina netradičně s H. Janutkovou

19

Jihočeský studentský parlament

22

Střípky ze školy

23

Příběhy zaváté...

S Petrou Křížovou o knize

25

Akce školy

Vánoční akademie, Prezentiáda

26

O půlnoci na benzínce

Povídka Adély Marečkové

27

Na Olympijském festivalu

ÚVODNÍ SLOVO

Další číslo našeho školního časopisu je tu a opět přináší pestrý přehled toho, co se za uplynulé období stalo u nás ve škole. Ohlédneme se za vánoční akademii, připomeneme si atmosféru Halloweenu a podíváme se také na úspěchy v soutěži Top Logo.

Těšit se můžete na rozhovory s paní učitelkou Hladíkovou a paní učitelkou Novotnou, článek o Jihočeském studentském parlamentu nebo reportáž ze zájezdu do Švýcarska. Nechybí ani Prezentiáda, recepty, příběhy či zajímavé články ze života našich spolužáků. Věřím, že si v tomto čísle každý najde to své.

Přeji příjemné počtení!

Hezký den.

Evelína Kobrlová

Školní časopis Koule vydává:
VAKANTIS střední škola s.r.o.

Šéfredaktorka: Evelína Kobrlová

Redakce: Jan Morávek, Kristýna Pavlíková, Jasmin Carmel, Natálie Řežábková, Kateřina Nováková, Carola Fusková, Marie Kružíková a další

Editor a výroba: Dagmar Nováková, Petr Hajduch

Fotografie, není-li uvedeno jinak, byly pořízeny žáky a učiteli školy

Foto na obálce: Archiv J. Maršána

Datum vydání: 23. února 2026

Adresa redakce a kontakt: Emy Destinové 395,
370 05 České Budějovice,

E-mail redakce: casopisKoule@seznam.cz

Internetové vydání: www.vakantis.cz

O PIŠKVORKÁCH s J. Maršánem

Všichni známe piškvorky jako zábavnou stolní hru, respektive hru, kdy kreslíme na papír kolečka a křížky s cílem porazit protihráče tím, že dokážeme pospojovat zpravidla pět obrazců v řadě. Naše škola každý rok pořádá turnaj v piškvorkách a vítězové postupují do okresního kola. Za redakci se ptala organizátora soutěže Jakuba Maršána Dagmar Nováková.

Pamatuješ si, Kubo, jaké největší vítězství v této soutěži naše škola získala?

Nejlepšího umístění jsme dosáhli v loňském roce, kdy jsme se probojovali mezi pět nejlepších týmů v krajském kole. Bohužel nám postup do celorepublikového kola unikl jen kvůli vzájemnému skóre a minitabulce s týmy na medailových pozicích.

Vzpomněl by sis, kolikátý ročník letos proběhl?

Jedná se o soutěž s dlouholetou tradicí na naší škole. První ročník jsem uspořádal v roce 2019. Tehdy školní kolo vyhrála Kačka Panyová a tým složený z nejlepších hráčů se umístil na 5. místě v okresním kole.

Jaké dovednosti musí mít hráč, který je v této hře úspěšný?

Na tuto otázku se odpovídá poměrně těžko, protože za ty roky jsem viděl mnoho různých vítězných strategií. Někteří hráči cíleně tvoří pasti na soupeře, jiní se po

celou dobu spíše brání a nakonec vyhrají na body. Další se nenechají rozhodit a drží se své strategie až do konce. Obecně ale platí, že pro úspěch je důležité logické myšlení, klidná hlava a především chuť vyhrát.

Jak by se žák mohl na toto klání připravovat?

Připravovat se samozřejmě dá – někteří hráči studují různé strategie, kde je

podrobně popsáno, jaké tahy volit a jak reagovat na soupeře. Takových videí je na internetu spousta. Osobně mi ale tyto „naučené“ postupy úplně nevyhovují, protože se z hry pak stává spíš mechanická záležitost a trochu se vytrácí radost ze samotného hraní.

Do kterého kola jsme letos postoupili?

Co žákům účast v turnaji přináší?

Letos jsme se probojovali do okresního kola, kde jsme skončili na děleném 9. místě.

Bohužel naše týmy už v základní skupině narazily na pozdější medailisty, což se ukázalo jako rozhodující. Přesto si všichni účastníci zaslouží velkou pochvalu za své výkony a věřím, že nasbírané zkušenosti využijí v dalších letech a podaří se nám znovu bojovat o medaile.

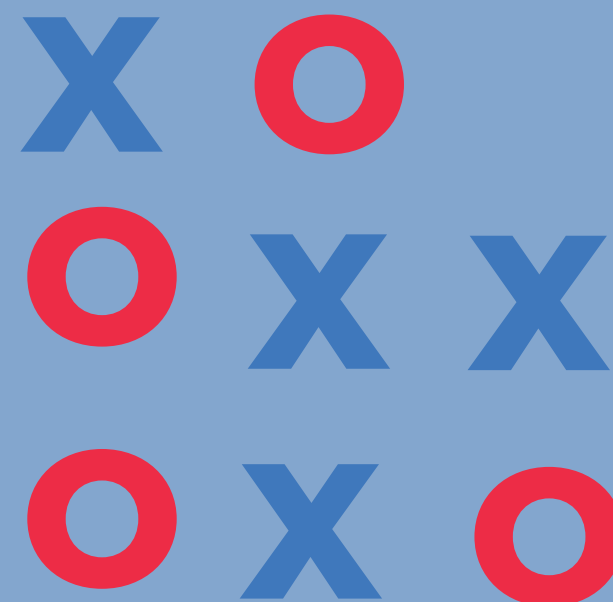
Letos naši školu v okresním kole reprezentovali: z LOG4 Jonáš Martinovský a Elly Žižková, z OA4 Nela Černá, Lukáš Lojík, Markéta Lukschová a Eliška Pacalová, z LOG2 Ondřej Kuthan, ze třídy 2.C Lucie Janoušková a Matyáš Janda a z EMP1 Jan Dekret.

Co žákům účast v turnaji přináší?

Když si po šesti ročnících dovoluji trochu bilancovat, mám obrovskou radost z toho, jak zájem o piškvorky stále roste. V prvním ročníku se školního kola zúčastnilo 22 žáků, letos už bylo nutné uspořádat předkola formou třídních kol. Do školního kola pak postoupili nejlepší hráči z jednotlivých tříd a celkem se ho zúčastnilo 50 soutěžících.

V první fázi se hraje doslova všude – na lavicích, parapetech, na zemi, na chodbách i na botnících. K vidění jsou napínavé souboje, kdy si protihráči nedarují ani jeden čtvereček, a někteří berou soutěž opravdu emotivně.

Velkým přínosem je také setkávání žáků napříč ročníky a navazování nových kamarádství. Pro mě osobně není nejdůležitější, kdo vyhraje, ale že si všichni společný soutěžní den užijeme. A i když vítěz může být jen jeden, většina odchází s úsměvem na tváři.

Planeta země 3000

Žáci školy Vakantis cestovali podél Gangy – bez pasu, ale s otevřenýma očima

V září se žáci naší školy vydali na mimořádnou cestu prostřednictvím obrazovky a vyprávění v rámci multimediálního vzdělávacího projektu Planeta Země 3000.

Od 11:30 do 13:00 studenti v kulturním domě Metropol sledovali program s názvem „GANGA – jedna řeka, tisíc světů“, který je zavedl do srdce Indie. Společně „putovali“ od ledovcových pramenů Gangy v Himálaji až po její majestátní ústí v Bengálském zálivu.

Pro mnohé ze studentů to byl první opravdový pohled do světa, kde se každodenní život odehrává na březích posvátné řeky. Viděli duchovní rituály, kontrast mezi tradicemi a modernitou, obrovská města i zapadlé vesnice – a hlavně pochopili, jak voda může být pro miliony lidí nejen požehnáním, ale i výzvou.

Pro mnohé šlo o inspirativní zážitek. „Byla to výprava, která nám otevřela oči. Indie je jiná, ale krásná a teď o ní víme mnohem víc,“ zhodnotila studentka Eliška Pacalová.

Ne všichni však sdíleli nadšení. Studentka Kačka Nováková řekla, že ji program příliš neoslovil:

„Podle mě to takhle ve skutečnosti nevypadá. Bylo to trochu přehnané a jednostranné.“

Různorodé reakce ukazují, že program studenty zaujal – ať už pozitivně, nebo vyvolal otázky. A právě to může být začátek skutečného poznávání světa.

Děkujeme organizátorům Planety Země 3000 za nevšední zážitek a těšíme se, kam nás zavedou příště.

Lojík Lukáš

Halloween

Dne 4. listopadu 2025 se škola Vakantis proměnila v tajemné místo plné duchů, příšer a kouzel. Konal se totiž oblíbený školní Halloween, který se i letos nesl ve velkolepém duchu. Chodby zaplnily pavučiny s pavouky, vyřezávané dýně, lebky i kostry a celou budovu prostoupila směsice napětí, smíchu a očekávání. Učitelé i žáci dorazili v nejrůznějších převlecích – od elegantních čarodějnic přes děsivé upíry až po pohádkové postavy.

V dopoledních hodinách proběhla tradiční soutěž o nejlepší kostým, na kterou se všichni těšili už týdny předem. Porota měla těžkou práci, protože se sešla opravdu pestrá přehlídka nápadů.

Nejzajímavější masky byly zveřejněny na školním Instagramu, kde mohli žáci hlasovat o vítěze. Ti, kteří nasbírali nejvíce hlasů, se mohli radovat z atraktivní odměny – odloženého testu pro celou třídu! Nakonec zvítězila skupina holek s maskami inspirovanými filmem Klub Rváčů.

Podle ohlasů se letošní Halloween opravdu vydařil. Žáci chválili nejen kostýmy, ale i celkovou atmosféru, která byla plná energie, humoru a spolupráce. „Taková akce by mohla být častější!“ nebo „Bylo to skvělé zpestření školního týdne,“ říkají studenti Vakantisu.

Kristýna Horáková

PŘÍBĚHY BEZPRÁVÍ PAMĚTNÍCI O DOBĚ TOTALITY

Projekt Příběhy bezpráví, který nám naše paní učitelka češtiny promítala ve středu 3. prosince, na mě zapůsobil mnohem víc, než jsem původně čekala. Nešlo jen o obyčejný dokument, ale o silný a poučný zážitek, který mi pomohl lépe si uvědomit, jak těžký byl život lidí v době komunismu v Československu a jak moc si dnes můžeme vážit svobody.

Jako první část programu jsme zhlédli rozhovor s pamětnicí paní Chlebounovou. Její vyprávění na mě působilo velmi lidsky a upřímně. Vyprávěla o tom, že její tatínek byl uvězněn proto, že nepodporoval komunistický režim. Měl být ve vězení osm let, ale nakonec se vrátil domů po šesti letech, protože ho pustili dříve. Pro ni i pro celou rodinu to bylo velmi složité období. Nejvíce mě zasáhlo to, že se o tom doma téměř nikdy nemluvalo. Když se její tatínek z vězení vrátil, paní Chlebounová se ho nikdy pořádně neptala, proč tam byl ani jaké to pro něj bylo. Uvědomila jsem si, jak moc strach a tehdejší režim dokázaly lidi umlčet i v jejich vlastních rodinách.

V další části jsme se seznámili s příběhem Dany Němcové, významné české disidentky, signatářky a mluvčí Charty 77. Její vyprávění na mě zapůsobil možná ještě silněji, protože jsem si nedokázala představit, jaké to muselo být žít neustále pod tlakem a v ohrožení, a přesto se nevzdát. Obdivovala jsem její odvalu a vnitřní sílu, protože vědomě riskovala nejen sebe, ale i bezpečí své rodiny, jen aby mohla hájit lidská práva a svobodu projevu. Přišlo mi neuvěřitelné, že dokázala čelit výslechům, sledování a neustálému strachu, a přesto si zachovat své hodnoty. Její příběh mi ukázal, že svoboda a spravedlnost nejsou samozřejmé a že někdy vyžadují velkou osobní odvalu.

Celkově na mě Příběhy bezpráví zapůsobily velmi silně. Díky skutečným příběhům

jsem si lépe uvědomila, jaký rozdíl je mezi životem ve svobodné společnosti a životem v režimu, který potlačuje lidská práva. Myslím si, že je důležité tyto osudy připomínat, aby se na minulost nezapomnělo a aby si lidé vážili svobody, kterou dnes máme a nebyla z toho sranda, jak tomu často bývá. Tento projekt bych určitě doporučila i ostatním, protože nabízí osobní a emotivní pohled na historii, který v učebnicích často chybí.

Za OA2C
Lenka Gondeková

Jako každoročně se žáci 3. ročníku zúčastňují celoročního programu organizace JA Czech, kde vytváří svoje studentské firmy. Žáci se na začátku školního roku rozdělí do skupinek o velikosti 2-6 osob a vytváří podnikatelské náměty pro své podnikání.

V průběhu října mají za úkol sestavit vizi svého podnikání, které se snaží v průběhu roku rozjet. Jedná se vlastně o takové malé start-upy.

Součástí nápadu je i vytvoření loga firmy, žáci mohou využívat e-learningovou podporu, kterou mají během celého roku k dispozici, stejně tak podporu mentora i paní učitelky.

Během října se zaměřujeme taky na tvorbu propagačního videa firmy, kde je potřeba v 30sekundovém spotu prodat svůj nápad. Na základě vytvořeného loga a propagačního loga se následně účastníme každoročně soutěže JA Czech Top logo. Soutěž je skvělou příležitostí zdokonalit se v grafickém designu i v prezentaci produktu formou videa.

Letos se jedné ze studentských firem s názvem Realty podařilo dostat až do krajského kola, kde vyhráli 1. místo a postoupili tak do národního finále této soutěže. Firma se zaměřuje na marketingovou propagaci.

Národního kola jsme se zúčastnili 3. 2. 2026 v sídle společnosti McCann v Praze, kde jsme si užili skvělý den ve společnosti odborníků na marketing, kteří nám

dali také užitnou zpětnou vazbu. Programem nás provázeli marketéři, kteří nás seznámili se svojí prací, svým příběhem a i jejich cestou do McCannu.

Bylo fajn vidět také práce ostatních škol a poměřit tak své zkušenosti, protože sdílení zkušeností je za mě neocenitelné. Určitě máme také dobré tipy, jak do budoucna dále pracovat na propagaci našich firmiček a co se při propagaci ještě více zaměřit.

Proč Realty?

Základem je „R“, které reprezentuje první písmeno názvu naší firmy. Uvnitř je zasazená šipka nahoru, která symbolizuje růst, přesně to, o co v marketingu usilujeme. Zvolili jsme minimalistický design a černobílou kombinaci, protože věříme, že síla značky spočívá v jednoduchosti a čistém nápadu. Naše logo je pro nás symbolem profesionality, energie a moderního přístupu. Vystihuje, že nejsme jen další agentura, ale parta lidí, která chce dělat marketing, co má styl, výsledky a duši.

Zdeněk L.

Příprava byla dlouhá a tvrdá pod vedením paní učitelka Boubalové, která nám předala svoje cenné zkušenosti, díky kterým jsme postoupili do celostátního kola. Trému jsme neměli díky dokonalé přípravě ze strany paní učitelky. Věděli jsme, že na naší straně je praxe, zkušenosti a celoživotní rozum a nejen naše nadšení.

Viktorie G.

Na celou soutěž jsme se připravovali předem. Promýšleli jsme celý nápad a zpracování loga, a pak i jeho popis. Samotnou soutěž jsme si moc užili, byla vedena v odlehčené a příjemné atmosféře a prezentující byli moc milí. Samotná porota nám i v celostátním kole dala zpětnou vazbu přímo na místě. Na začátku jsme určitě měli lehkou trému, ale více jsme se těšili. Úkoly jsme rozdělené nějak specificky neměli, navzájem jsme se doplňovali a každý do toho přidal vlastní originalitu.

Soutěž o nejlepší školní časopis

V listopadu jsme se zúčastnili celorepublikového vyhlášení soutěže o nejlepší školní časopis. Naše **Koule** se umístila na neuvěřitelném **sedmém místě v republice!** Její únorové a dubnové číslo obhájily první místo v Jihočeském kraji v minulém školním roce. Gratulujeme! Děkujeme panu učiteli Hajduchovi za krásný kabátek, který naší Kouli obléká!

V lednu se stala novou šéfredaktorkou Koule Evelína Kobrlová z 1.A a ástupcem Jan Morávek z 2.A. Těšíme se na nový svěží vítr v našich mediálních vodách :-).

Tereza Novotná:

Nejsem velký fanoušek přísných zákazů

Co Vás přivedlo k tomu stát se učitelkou?

Popravdě jsem to dlouho nevěděla. Ani na střední, ani na vysoké škole mě žádné odvětví vyloženě nelákalo a dlouho jsem hledala směr, který by mi dal smysl. Neměla jsem jasnou představu, že chci být učitelkou, ale vždycky mě bavilo učit se a sdílet, co znám – vysvětlovat a pomáhat druhým pochopit věci. Postupně jsem si

uvědomila, že právě tohle mě baví. Učitelství tak pro mě bylo přirozeným směrem, i když jsem ho neplánovala.

Jaké byly Vaše první pocity, když jste se poprvé postavila před třídu?

Byla jsem nervózní, ale spíš zdravě. Ten moment, kdy stojíte před třídou a máte zodpovědnost i prostor něco předat, je zvláštní — cítíte respekt, ale i určitou hrdost. První hodiny byly trochu hektické. Zjistila jsem, že i když mám plán a přípravu, realita ve třídě je vždycky trochu jiná. Postupně jsem se ale naučila reagovat na situaci, přizpůsobit se třídě a někdy také trochu improvizovat.

Myslíte si, že učitelství je poslání nebo klasické povolání?

Za mě určitě obojí. Učitelství je práce, která vyžaduje odbornost a připravenost – stejně jako každé jiné povolání. Na druhou stranu ale bez určitého vnitřního nadšení, respektu a pochopení vůči studentům by to nešlo.

Jak podle Vás vypadá ideální školní den?

Když výuka opravdu funguje — když studenti reagují, přemýšlejí, ptají se, diskutují. Mám ráda hodiny, které mají spád a kdy vidím, že studenty něco opravdu zaujalo. Ideální den není jen o výuce samotné, ale i o maličkostech – o atmosféře ve třídě, o dobré náladě, nebo o chvílích, kdy se něco podaří.

Co byste vzkázala nám jako studentům?

Vzkázala bych studentům, aby si naplno užívali školní roky

– je to jedinečné období plné možností, přátelství a zážitků. Ať se obklopují lidmi, kteří je podporují, a nenechávají se svazovat jen známkami. To nejdůležitější, co si ze školy odnesou, nejsou známky a školní průměry, ale zkušenosti, vztahy, přátelství a to, co v nich zůstane.

Jak vzpomínáte na Vaše studium, a co konkrétně jste studovala?

Na své studium zatím ani nemusím vzpomínat, protože to ještě není tak dávno. Každý typ školy, který jsem prošla, mi přinesl spoustu zážitků a nových zkušeností, a hlavně mnoho přátel. Proto si vybavuji především to hezké – momenty, které mě bavily a situace, které mě posunuly dál. Studovat učitelství na Pedagogické fakultě Jihočeské univerzity mi zároveň umožnilo získat pevný základ pro práci, kterou dělám dnes. I přes náročnější okamžiky hodnotím celé studentské období jen a pouze pozitivně.

Co nejraději děláte ve volném čase?

Ve volném čase jsem nejraději s lidmi, na kterých mi záleží. Mám ráda klidné chvíle doma se svými kočkami, ale stejně tak i dny, kdy vyrazím ven. Baví mě procházky, turistika a výlety do hor. Čas o samotě ráda trávím u dobré knihy nebo seriálu. Důležité pro mě je najít rovnováhu mezi odpočinkem, přáteli a aktivním pohybem.

Co si myslíte o používání telefonů a umělé inteligence?

Technologie obecně mohou být skvělým pomocníkem, pokud je používáme s rozmyslem. Denně nám usnadňují spoustu práce a mohou být užitečné v celé řadě úkolů. Na druhou stranu kvůli nim často ztrácíme schopnost samostatně uvažovat a přemýšlet, neboť právě ona inteligence za nás práci vykoná sama. Věřím, že klíčová je rovnováha – naučit se technologie využívat, ale ne na nich být závislí. Co se týče umělé inteligence, myslím, že je důležité studentům lépe vysvětlit, jak ji smysluplně používat – nejen pro vyhledávání informací, ale i jako nástroj, který podporuje jejich kreativitu a schopnost tvořit vlastní obsah.

Máte raději knihy nebo filmy? Jaká/ jaký je Váš nejoblíbenější?

Záleží na náladě a čase. Filmy nebo seriály si pouštím ve chvílích, kdy chci spíš odpočívat a nepřemýšlet příliš intenzivně, protože nevyžadují tolik soustředění. U knih naopak potřebuji plnou pozornost, neboť mým oblíbeným žánrem jsou detektivky a krimi. Kniha mi navíc často zabere víc času, protože se od ní nedokážu odtrhnout a jsem schopna ji přečíst během jediného dne.

Věnujete se nějakému sportu. Pokud ano, tak jakému?

Sportu se nevěnuji závodně, ale ráda se hýbu a trávím čas aktivně. Nejčastěji chodím – ať už po městě, v parcích, nebo na delší procházky po horách. Nejraději mám turistiku v rakouské přírodě, kde si užívám klid, výhledy a čerstvý vzduch.

Filip Vítek

Barbora Hladíková

„CHTĚLA BYCH, ABY VE
ŠKOLE PANOVALA
PŘÍJEMNÁ ATMOSFÉRA”

Co vás přivedlo právě na naši školu?

Byla to vlastně trochu náhoda. Objevila jsem nabídku a škola na mě působila velmi sympaticky – jak přístupem učitelů, tak prostředím. Na pohovoru jsem byla dvakrát a jsem ráda, že to dopadlo právě takto.

Jak dlouho už učíte?

Na plný úvazek učím letos prvním rokem. Během studia na vysoké škole jsem ale už dva roky pracovala na částečný úvazek – jak na víceletém gymnáziu, tak na základní škole, kde jsem učila český jazyk a společenské vědy.

Co byste chtěla, aby si žáci z Vašich hodin odnesli?

Chtěla bych, aby si studenti odnesli nejen nové znalosti, ale i chuť ptát se a tvořit vlastní řešení. Byla bych ráda, kdyby moje hodiny vnímali pozitivně, nebáli se dělat chyby a cítili se ve třídě příjemně.

Proč jste se rozhodla stát učitelkou?

Neměla jsem po maturitě úplně jasný plán, že půjdu tímto směrem. Věděla jsem ale, že chci pracovat s lidmi, ne v kanceláři nebo manuálně, a že moje práce by měla být rozmanitá. Mamka je také učitelka, takže jsem k tomuto povolání měla přirozeně blízko. Dnes bych se asi nerozhodla jinak. Nemám ráda stereotyp, takže uvidíme, jak se budu cítit za pár let.

Co vás baví dělat, když zrovna neučíte?

Mám ráda spoustu různorodých aktivit, i když v žádné nejsem profesionál. Momentálně mi nejvíce času zabírá můj pes – chodíme spolu na procházky, ať už do města nebo do přírody. Doma ráda čtu, a když mám čas a chuť, háčkuju. Jsem spíš extrovert, takže si ráda udělám čas i na kamarády.

Máte nějaký oblíbený film nebo seriál?

Moc se mi nestává, že bych se na nějaký film nebo seriál dívala víckrát, ale miluji pohádky a animované filmy. Ze seriálů vede Teorie velkého třesku – viděla jsem ho snad tisíckrát a pořád mě baví. Často si ho pouštím jen jako příjemnou kulisu.

Kdybyste mohla ve škole něco zakázat, co by to bylo?

Nejsem fanoušek přísných zákazů. Pravidla jsou důležitá, ale přílišné zákazy spíš škodí než pomáhají – čím víc je něco zakázané, tím víc to láká. Chtěla bych, aby ve škole panovala příjemná atmosféra, vzájemný respekt a dodržovala se základní slušnost – stejně jako teď.

Gabriela Burdová

Pozn. red. : Barbora učí SVE, FGR, TV.

ŠVÝCARSKO

NAŠE CESTA ZA HORAMI, ČOKOLÁDOU A ZÁŽITKY

foto: D. Nováková, J. Maršán

Už při balení jsem věděla, že to bude nezapomenutelná jízda. V neděli večer jsme se sešli u výstaviště ve 20:10. Po nějaké chvíli přijel autobus a všichni se nahrnuli ke dveřím a rvali se o nejlepší místa. Samozřejmě, že my čtvrtáci jsme je vybojovali. Po čase se ale ukázalo, že to byla ta nejhorší místa v celém autobusu.

Když jsme dorazili do Švýcarska, bylo teprve šest hodin ráno. I přes únavu z cesty jsme hned vyrazili k vodopádům, které nám doslova vzaly dech. Poté následovala návštěva čokoládovny Cailler, kde jsme dostali sluchátka a průvodce nám vyprávěl o historii a výrobě čokolády. Procházeli jsme jednotlivé místnosti, sledovali, jak se měnila výroba v průběhu let, a na závěr jsme si mohli čokoládu i ochutnat. Po sladkém zážitku jsme nasedli do autobusu a kolem sedmé večer dorazili na ubytování, kde jsme konečně mohli odpočívat po dlouhém dni. Druhý den jsme přijeli do malebného městeč-

ka, kde jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedna část třídy vyrazila do soutěsek, kde obdivovala sílu přírody, zatímco druhá skupina si užívala klid a teplo v termálních lázních. Večer jsme si pak všichni vyměňovali zážitky z úplně odlišných, ale stejně zajímavých dnů. Třetí den nás čekal výšlap na ledovec. Počasí nám přálo a výhledy byly neuvěřitelné. Cestou zpět jsme se zastavili v obchodě se sýry, kde proběhla menší ochutnávka a většina z nás si něco koupila jako suvenýr.

Čtvrtý den patřil Matterhornu. Strávili jsme celý den v jeho okolí, chodili po turistických trasách a obdivovali nádhernou přírodu i ty pickou švýcarskou krajinu.

Poslední den jsme navštívili hlavní město Bern. Prošli jsme si historické centrum, na koupili poslední suvenýry a vydali se ještě na krátkou procházku po Lichtenštejnsku. Tam jsme se symbolicky rozloučili se zájezdem – unavení, ale plní skvělých zážitků, které si budeme ještě dlouho pamatovat.

Bylo to tam nádherné. Asi ze všeho nejvíc se mi líbil Matterhorn a jeho okolí, které bylo opravdu úžasné, hlavně jezírko, ve kterém se odráželo světlo i samotná hora. Další věc, která se mi líbila, byl výhled na ledovec. A také spousta dalších věcí.

F. Vítek

Ve Švýcarsku se mi velmi líbilo. Zaujaly mě místní hory, kultura i krásná města a vše, co země nabízí. Užil jsem si také cestu do Švýcarska i zpět. Velmi se mi líbilo i v Lichtenštejnsku – jeho kultura, architektura a typické domy mě nadchly.

M. Placer

Věděli jste, jak je těžké přestat pít sladké nápoje? Jak náročné je přinutit se jít každý den běhat nebo omezit sladkosti? Nebo snad nedej bože zkrátit čas strávený na sociálních sítích a jít včas spát? Žáci tříd 2.A a 2.B se o tom přesvědčili v rámci hodin angličtiny, kde dostali za úkol podstoupit patnáctidenní výzvu na jimi zvolené téma a potom s jejím průběhem seznámit spolužáky formou prezentace v angličtině. Zde je malá ochutnávka toho, jak moc šikovní byli.

H. Janutková

**CHALLENGE
ACCEPTED!
VÝZVA
PŘIJATA!**

Každý den jsem ušla minimálně 10 km. Nebylo to vždy lehké, ale zvládla jsem to. Zlepšila jsem si fyzickou formu, překonala lenost, vytáhla se od obrazovky ven a dokázala si, že když se chce, tak to opravdu jde. Byla to výzva pro tělo i hlavu – a stálo to za to.

Arina K..

Výzva, kterou jsem si vybral, bylo učení se němčiny na Duolingu. Ano, je to tak, učil jsem se němčinu, protože si myslím, že do budoucna ji hodně využiji. Ať už v soukromém nebo profesním životě, znát další jazyk se určitě bude hodit. Plnění výzvy nebylo až tak těžké, protože se to chci naučit sám od sebe a už to dělám docela dlouho. Určitě v tom hodlám pokračovat a jsem zvědavý, jak dlouho mi to vydrží.

Honza M.

Mojí výzvou během 15 dnů bylo fyzické cvičení. Měla jsem tři cviky, které jsem dělala každý den. Také jsem se naučila pár nových slov v angličtině, která mi pak pomohla při vytváření prezentace. Někdy jsem vůbec neměla náladu na cvičení, ale chápala jsem, že to stejně musím udělat. Napadlo mě cvičit, protože mi to přišlo jako ta nejjednodušší možnost – což tak ale někdy vůbec nebylo.

Káťa M.

Mým cílem bylo zlepšit se v angličtině a zároveň se mi naskytla 15denní výzva jako úkol. Spojil jsem obě věci dohromady a vytvořil si plán:

1. Každý den se naučím minimálně 10 nových slovíček.
2. Každý den strávím alespoň hodinu jednou z těchto aktivit – mluvením, čtením nebo poslechem.

Původně to měla být výzva na 15 dní, ale připadalo mi to jednoduché, tak jsem v tom pokračoval víc než 35 dní – a ani jednou jsem nevynechal.

Ondřej K.

Během čtrnácti dnů jsem se snažil spát lépe. Každou noc jsem spal osm až devět hodin a nejedl jednu až dvě hodiny před spaním. Začátek byl jednoduchý, ale postupem času mě sledování pravidel začalo stresovat. Místo klidu jsem cítil tlak. Nakonec jsem zjistil, že nejlepší spánek přichází s pohodou a bez přehnané kontroly.

Tomáš K..

7 km

Moje 15denní výzva spočívala v uběhnutí alespoň 7 kilometrů každý den. Během své výzvy jsem viděl nejhezčí západ slunce, utíkal před divočkem a rozbíhával 3 křeče. Užil jsem si to, měl jsem motivaci a i přes nepřízeň počasí jiné překážky jsem věděl, že musím. Výsledek mé práce byla bolest nohou, ale hlavně dobrý pocit.

Matyáš K..

V průběhu 15 dní jsem se snažila vytvořit si zdravé fyzické návyky. Každý den chodit pěšky ze školy a do školy, každý den mít více jak deset tisíc kroků a najít si sport, co mě bude bavit. Výsledkem toho všeho je, že už nechodím do školy jinak než pěšky a autobusem jezdím jen z donucení. Našla jsem opět svou lásku k běhu a od té doby chodím běhat min. 2x týdně.

Zina Z.

squats

At first I did 300 squats a day but after 8 days I gave up and said to myself that 100 squats a day is enough.

I almost cried after I did 50 squats already, because my legs were dying.

Everytime I climbed stairs I thought that my legs are like 100 kilograms. It was really hard but I still haven't gave up

Snadná a lahodná dýňová polévka

Recept podle
Jany Gutwirthové

Délka přípravy:
1 hodina 15 minut

Potřebujeme:

- 1 menší dýně Hokkaido (asi 1 kg)
- 200-250 ml smetany na šlehání nebo kokosového mléka
- 1 velká cibule
- 2-3 stroužky česneku
- 1 lžíce másla nebo olivového oleje
- 1-1,5 l zeleninového vývaru
- sůl a čerstvě mletý pepř, muškátový oříšek
- lžička kari koření nebo kurkumy (pro lepší barvu)

Na ozdobu:

- pražená dýňová semínka
- dýňový olej nebo zakysaná smetana

Zdroj fotografií: DevianArt

Megabrouci

Do říše hmyzu se 28. ledna vypravili naši prváci: Nenechali si ujít výstavu Megabrouci.

Obří exponáty byly skutečně impozantní! Výstava se konala na Výstavišti v Českých Budějovicích.

TikTok

zábava, která nám krátí život

TikTok - aplikace, která dokáže jednoduše rozesmát, překvapit i naučit něco nového. Jenže těch pár minut se často promění v celé hodiny. Možná to znáte, řeknete si „ještě jedno video“ a najednou je tma, s úkoly jste ještě ani nezačali a vy pořád scrollujete.

Proč je tak těžké přestat?

TikTok je navržen tak, aby udržel vaši pozornost co nejdéle. Jeho algoritmus sleduje, co se vám líbí, na co koukáte déle, co přetáčíte a podle toho vám nabízí další a další videa přesně podle vašeho gusta. Každé video je krátké, takže si u nich říkáte, tohle je poslední, ale než se nadějete, uplynula hodina.

Kolik času na něm trávíme?

Podle různých průzkumů tráví průměrný uživatel TikToku více než hodinu denně. A mnoho lidí z mladších generací i více než tři hodiny. V přepočtu je to skoro den týdně pouze sledováním videí. Za tu dobu byste se za měsíc dokázali naučit základy nového jazyka - představit se, umět počítat do deseti a základní konverzace. Za dva měsíce byste uměli hrát jednoduchou písničku na kytaru.

Co to dělá s naším mozkem?

Krátká videa nás baví, protože náš mozek má rád odměny. Každé zábavné video spustí v mozku malou dávku dopaminu, což je hormon štěstí. A právě proto vždy chceme ještě

jedno. Jenže mozek si na to zvykne, a pak nám připadá těžké soustředit se na něco delšího, třeba čtení nebo učení.

Dá se tomu bránit?

Samozřejmě, například sám TikTok nabízí nastavení, kde si můžete omezit čas strávený v aplikaci, třeba na půl hodiny denně. Pomáhá i vypnout notifikace. Není cílem TikTok smazat, ale používat ho vědomě, aby bavil, ne pohlcovál.

Zajímavosti

Podle nedávné statistiky z roku 2024 otevře průměrný uživatel TikToku víc než 20krát za den. Nejdelší zaznamenaný „TikTokový maraton“ trval přes 13 hodin v kuse, to je více než denní směna v práci.

Shrnutí

TikTok je skvělý, když ho používáme s rozumem. Je plný nápadů, vtipů i inspirace. Ale je podobný jako sladkosti, v malém množství potěší, ve velkém začne škodit. Takže příště, až si řeknete: „Tohle je poslední video“, zkuste to opravdu dodržet. Protože čas, který strávíte mimo obrazovku, je ten, který si skutečně pamatujete a užíváte.

Filip Doležal

JIHOČESKÝ studentský parlament

Jihočeský studentský parlament je spolek reprezentující studenty středních škol Jihočeského kraje. Jeho cílem je hájit hlas středoškoláků a zvýšit jejich povědomí o politice a veřejném dění prostřednictvím vzdělávacích besed, simulací a diskusí.

Dále vytváří prostor, kde mladá generace může projevit své názory a aktivně se zapojovat. Zároveň se snaží rozšířit možnosti středoškolákům a poskytnout jim příležitosti pro získávání informací z různých odvětví.

Co vlastně je JSP?

Jihočeský studentský parlament (JSP) je sdružení aktivních studentů z celého Jihočeského kraje, kteří se chtějí zapojovat do veřejného dění a ovlivňovat věci, které se jich týkají, ať už v rámci kraje, nebo celé České republiky. Cílem JSP je dát studentům prostor vyjádřit své názory, sdílet nápady a aktivně se podílet na zlepšování studentského života i školství.

Co může JSP změnit?

JSP může reagovat na aktuální veřejné dění a vydávat svá usnesení či stanoviska. K těmto výstupům se může při rozhodování v kraji přihlížet, tedy pokud se parlament k nějakému tématu vyjádří, jeho hlas může být brán v potaz. Tímto způsobem mohou studenti ovlivnit věci, které se jich přímo týkají.

Co umožňuje JSP?

JSP dává studentům příležitost zapojit se do veřejného dění, lépe porozumět fungování politiky a společnosti a poznat lidi se stejnými zájmy. Členové se mohou účastnit zajímavých přednášek, workshopů a debat s inspirativními hosty, například s politiky, odborníky nebo zástupci různých institucí. Zároveň se studenti mohou naučit, jak efektivně prosazovat své názory a jak spolupracovat na projektech, které mají reálný dopad.

Jak vypadá zasedání?

Každé zasedání začíná úvodním slovem, ve kterém se shrne, co se ten den bude dít. Představí se hosté, projdou se akce, které se už konaly, i ty, které se teprve plánují. Následují diskuze, práce ve výborech nebo společné debaty.

Proč je důležitý pro nás studenty?

Jihočeský studentský parlament ukazuje, že mladí lidé chtějí být slyšet a mají zájem něco změnit. Díky JSP se studenti mohou zapojit do veřejného života, získat zkušenosti s jednáním, debatováním i týmovou spoluprací a poznat nové lidi z celého kraje. Zároveň tím dávají najevo, že i mladí mají co říct k aktuálním problémům společnosti.

Instagram: @jihoceskySP

Text: Jan Morávek

Foto: Archiv JSP

Ráno jako nepřítel

Jmenuje se to ráno, ale klidně by se to mohlo jmenovat každodenní zkouška charakteru. Ráno je totiž jediná část dne, která vás dokáže porazit ještě dřív, než vůbec vstanete z postele. Budík zazvoní. Jednou. Dvakrát. Potřetí už ho беру osobně, protože zní, jako by mi chtěl připomenout všechny moje životní chyby. A tak ho vypínám s pocitem, že jsem právě vyhrála malou bitvu. Válka však teprve začíná.

Vstávání je disciplína, která by si zasloužila olympijskou kategorii. Otočit se na druhý bok, přikrýt si hlavu dekou a přesvědčit se, že pět minut navíc dokáže změnit celý den k lepšímu, to vyžaduje talent. Samozřejmě se ukáže, že pět minut se nějakým záhadným způsobem proměnilo v patnáct a teď už je jasné, že dnešní ráno pojede v režimu „rychle, zběsile a s lehkou panikou“.

Koupelna je ráno místem kruté pravdy. Zrcadlo neodpouští a světlo je podezřele ostré. Vlasy vypadají, jako by si v noci uspořádaly vlastní party, na kterou jsem nebyla pozvaná. Obličej se tváří, že by si ještě rád dal několik hodin spánku, ale okolnosti mu to už bohužel nedovolují. Čištění zubů probíhá v polospánku a s výrazem člověka, který přemýšlí, zda je opravdu nutné dnes fungovat.

Snídaně je kapitola sama pro sebe. Buď na ni není čas, nebo chuť, nebo obojí. Ráno totiž neumí dělat kompromisy. Všechno se odehrává ve spěchu – oblékání, hledání věcí, které ještě včera ležely přesně tam, kde měly, a dnes se rozhodly zmizet. Batoh je sbalený stylem „hlavně ať tam něco je“ a odchod z domu připomíná útěk před neviditelným nepřítelem.

A přesto, navzdory všem těmto drobným ranním katastrofám, má ráno něco do sebe. Je to nový začátek, čistý list, i když lehce pomačkaný a pokreslený únavou. Možná proto mu všechno odpouštím. Protože jakmile přežiju ráno, mám pocit, že zbytek dne už nějak zvládnou. A když ne, tak si aspoň můžu říct, že horší než ráno už to totiž být nemůže.

Ely Žížková

Chvála ticha

**Ticho v době hluku
aneb proč se bojíme být sami se sebou**

Všude kolem slyšíme hluk - notifikace, hudbu, reklamy, rozhovory,.. Ale jakmile vše utichne, přichází nepříjemný pocit. Kdy jsme naposledy opravdu mlčeli - ne jen kolem, ale i uvnitř sebe?

Zdá se, že ticho už téměř neexistuje. A když náhodou nastane, často nás zneklidní. Jsme zvyklí, že něco musí pořád znít, že klid je prázdnota, kterou je potřeba něčím zaplnit.

Jenže právě ticho má v dnešní době větší hodnotu než kdy dřív. Ticho nám umožňuje na chvíli vypnout. Zastavit se. Uklidnit myšlenky, které se jinak přehlušují navzájem. V tichu můžeme slyšet sami sebe – svoje skutečné pocity, nápady nebo sny, které se v hluku běžného dne ztrácí.

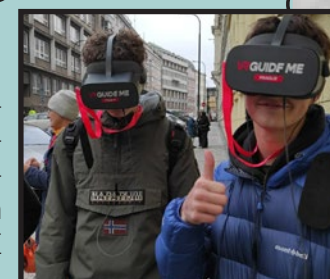
Když se podíváme kolem sebe, zjistíme, že ticho skoro nikde není. Ve škole, v MHD, doma – pořád něco hraje nebo pípá. Ale stačí málo: vypnout telefon, zajít si na procházku, nebo si jen na chvíli sednout a být v klidu. Možná zjistíme, že ticho není nepříjemné, ale osvobozující.

Ticho neznamena nudu. Znamená prostor – pro přemýšlení, odpočinek i pro nás samotné. V době, kdy jsme neustále zahlceni hlukem, se ticho stává vzácným luxusem. A možná bychom si ho měli občas dopřát stejně samozřejmě jako si dopřáváme hudbu nebo zábavu.

Kristýna Horáková

Střípky ze školy

2.A byla v prosinci v Praze. Cílem nebyly jen vánoční trhy a nezbytné nákupy, ale také zážitková prohlídka po centru. V rámci VRGUIDE.ME třída zažila dějepisnou přednášku, kde se na několika stanovištích do historie přenesla skutečně, a to pomocí 3D virtuální reality. Cesta vedla od Staroměstského náměstí, přes zajímavosti jako Kafkova hlava či operace Anthropoid v kostel sv. Cyrila a Metoděje až k Tančímu domu. Paní průvodkyně byla moc šikovná a věděla spoustu zajímavostí, které by místo na 2 hodiny vystačily klidně na pět hodin. Jen počasí bylo typicky prosincové, takže konec prohlídky všichni toužebně vyhlíželi. Nicméně i tak jsme si to v rámci možností (tzn. jak kabáty, rukavice a čepice dovolily) užili.

28. ledna se konalo okresní kolo olympiády z českého jazyka, naši školu reprezentovaly Jasmin Carmel a Magda Kuchejdová, které postoupily ze školního kola. Děkuje za účast!

27. ledna měli naši čtvrtáci přednášku na téma Celní správa. Téma zdánlivě nudné naše žáky nadchlo a měli spoustu dotazů!

21. ledna se naši třetáci vyrazili podívat se na veletrh vysokých škol Gaudeamus do Prahy, zde sbírali inspiraci pro svoji budoucnost...

Příběhy zaváté z Čech až za oceán

Před Vánoci vyšla povídková kniha *Zavátí* inspirovaná příběhy dětí českých emigrantů, kteří se přestěhovali do Chicaga. Na jejím vzniku se v rámci charitativního projektu *Hakuna Matata* podílela i paní učitelka Petra Křížová. Zeptali jsme se jí nejen na knihu samotnou, ale i na to, jak vznikala.

Jak byste nám knížku představila?

Knihu tvoří 29 povídek od 29 autorů. Ty se liší nejen stylem každého z autorů, ale i žánrem. Jsou v ní povídky mystické, dramatické, sci-fi, pohádky i historické. Společné mají to, že jsou všechny volně inspirované vyprávěním žáků české školy T. G. Masaryka v Chicagu.

Jaký byl vlastně impuls k vydání takové knihy?

Vznikla během ročního kurzu tvůrčího psaní pod vedením lektora Reného Nekudy. V rámci něj vychází povídkové knihy

pravidelně. Každý rok na jiné téma. Tentokrát to bylo v rámci spolupráce s chicagskou školou, která zároveň funguje jako komunitní centrum pro Čechy, kteří se do USA přestěhovali. Jejich děti chodí v týdnu do amerických škol a o víkendu ještě navštěvují českou školu, aby nezapomněli řeč svých rodičů a prarodičů.

Můžete nám popsat proces vzniku knihy?

To bylo hodně zajímavé a také náročné. Nejdříve jsme absolvovali videohovory s dětmi a na základě jejich vyprávění napsal každý z autorů dvě povídky. Z nich

jsme pak společně vybrali od každého jednu s ohledem na kvalitu povídek i na to, aby byly příběhy dětí v knize zastoupeny rovnoměrně. Z mých povídek se do knihy dostala pohádka o víle s detektivní zápletkou. Zjistila jsem totiž, že v souvislosti s vyprávěním dětí nedokážu napsat děsivý ani smutný příběh, i když jinak mi to takový problém nedělá.

Pak následovalo to, co při vydání každé knihy - redaktorská práce, korektury, ilustrace, grafická úprava a tisk knihy. Bylo také potřeba uspořádat slavnostní křest knihy. Na rozdíl od knih, které mají jen jednoho autora, nás bylo devětadvacet. A na všem se musela shodnout většina z nás.

A co vlastně symbolizuje název knihy - *Zavátí*?

Znamená, že osud rodiče dětí, se kterými jsme rozhovory vedli, zavál daleko od domova. Symbolizuje dálku, kterou emigranti museli překonat, a to nejenom v geografickém, ale i v kulturním smyslu.

Projekt je charitativní. Na co budou peníze z prodeje knihy použity?

Výtěžek podpoří žáky školy T. G. Masaryka ve studiu češtiny. Třeba nákupem českých knih. Jeho velkým přínosem snad bude i to, že děti, které se o víkendech učí česky, i když

by nemusely, získají zpětnou vazbu a povzbudí je to k dalšímu studiu češtiny.

Více informací o projektu: red.

• www.projekthakunamatata.cz

• **Facebook:**

www.facebook.com/projekthakunamatata

• **Instagram:**

www.instagram.com/projekthakunamatata/

Sluníčkové dny

Do sbírky, která pomáhá vážně nemocným dětem, se na podzim tradičně zapojila také naše škola. Sbírkou pořádá nadace Život dětem o.p.s.

Naším studentům se podařilo vybrat neuvěřitelných 26 tisíc. I když nám počasí moc neprálo, sbírka se vydařila, a tak věříme, že při té jarní opět v minimálně stejném počtu vyrazíme do ulic.

Text Petr Galíček

Vánoční akademie

Tereza Knápková, LOG1

Začátkem roku nikdo netušil, co nás čeká. Nevěděli jsme, že budeme hrát divadelní představení, které si sami vybereme, a že nám to přinese tolik zábavy i chaosu. Vybírali jsme témata, hlasovali o nich a najednou přišel okamžik, kdy bylo jasné, že budeme hrát „Slunce, seno“, „Popelku“, „Sám doma“ a „Anděla Páně 2“. Která představa nakonec zvítězila už dobře víte.

Naše třída LOG1 je vtipná, příjemná a téměř vždy plná dobré nálady. Začátky hraní byly... upřímně řečeno, otřesné. Vymýšlení scénáře, rozdávání rolí, jejich neustálé prohazování - to byl prostě masakr. Po nějaké době jsme ale role konečně rozdělili, což nám hodně ulehčilo práci.

Na hraní jsme měli málo času, a tak jsme si vyžádali zkoušení během hodin češtiny, matematiky, biologie, psychologie a dalších předmětů. Nebudu lhát, bylo to skvělé, protože jsme se mohli „ulejvat“ z hodin jen kvůli divadlu. Ale zároveň nás to stálo spoustu úsilí.

Začátkem roku

A co dodat k samotnému představení? Andílek to prostě zabil! Kostým byl nádherný, žádný jiný se mu ani nevyrovnal. Doufám, že je pan učitel Maršan na nás pyšný, ale hlavně bychom měli být pyšní sami na sebe a na naši třídu.

Tereza Knápková, LOG1

prezentiáda

Dne 27. ledna proběhl na naší škole projektový den Prezentiáda, kterého se zúčastnili žáci napříč celou školou až do třetího ročníku. Pracovalo se ve dvojicích a trojicích během čtyř vyučovacích hodin v libovolném prostoru školy. Tématy letošního ročníku byly „Přes čáru“ a „1 : 1“, přičemž větší zájem i úspěch zaznamenalo téma první.

Prezentace probíhaly během 5. a 6. vyučovací hodiny a byly doplněny hlasováním o vítězích. Z každé třídy byly vybrány dvě nejlepší skupiny, přičemž část první hodiny byla věnována edukaci

o tvorbě a správném prezentování prezentací. Hodnotila se především originalita, zpracování a vystupování prezentujících.

Mezi nejlepší skupiny z naší třídy LOG3 se zařadili Maxim Kutsym a Filip Endlicher, kteří zaujali prezentací „Komunismus přes čáru“, zaměřenou na útek lidí přes hranice v době komunismu. Druhou postupující skupinou byly Carola Fusková, Barbora Košanová a Karolína Turková, které se věnovaly tématu překračování hranic v oblasti krásy.

Školní kolo Prezentiády mezi všemi týmy se uskutečnilo 16. února.

Text Veronika Klimešová, Martin Škvrna

O půlnoci na benzínce...

Povídka Adély Marečkové

Byla hluboká noc, taková ta, dýchá do skel.

Seděla jsem v autě a dívala se před sebe na tichý prostor ozářený bílým světlem benzínky. Vypadala jako ostrov v prázdnotě. Čas se tu nepočítá jako jinde.

Minuty jsou dlouhé, rozteklé, a přesto v sobě nesou napětí, jako by se mohlo kdykoliv něco stát – nebo už se stalo a jen o tom ještě nevím.

Zastavila jsem bez důvodu. Anebo možná právě proto, že jich bylo až příliš.

Nádrž byla téměř plná. Hlava prázdná. Nebo přeplněná, to už je dneska těžké rozeznat.

Vystoupila jsem.

Vzduch byl vlhký, těžký a měl v sobě něco, co připomínalo konec. Anebo začátek, což někdy bývá totéž.

Uvnitř budovy svítila zářivka, která měla tu drzost, že nepřestávala blikat. Za pultem seděl kluk, sotva starší než já. Působil odevzdaně. Vypadal jako někdo, kdo už dávno pochopil, že tahle noc nebude výjimečná – ani pro něj, ani pro nikoho, kdo sem o půlnoci přijde pro cigarety, kafe nebo prostě jen... na chvíli nebýt doma.

Koupila jsem si horkou čokoládu, protože všichni, co mě znají, tak ví, že kafe nemůžu ani cítit, natož pít. Byl to rituál. Nepotřebovala jsem se napít něčeho teplého, nebyla mi zima.. Potřebovala jsem se o něco opřít a předstírat, že to drží pohromadě víc než já. Sedla jsem si k oknu. Za sklem světla křivě kreslila stíny a já se v nich pokoušela najít něco známého. Cokoliv. Ale v té chvíli nebylo nic známé. Jen to ticho. A dopis, který jsem měla v kapse.

Rozbalila jsem ho opatrně, přestože už měl ohnuté rohy a přehyby v něm byly vyšlapané jako cesty, které člověk chodí znovu a znovu, i když ví, že nevedou nikam. Psala ho máma. Napsala mi ho k narozeninám, ale otevřela jsem ho až teď, když už jsem nebyla dítě. V tenhle moment jsem si ale přála neumět číst. Přála jsem si být to dítě, které by ho roztrhalo, protože by nevědělo, co jiného s kusem papíru. Ted' už jsem věděla, co s tím, ale roztrhat jsem ho chtěla ještě víc než moje malé já. Mezi těmito dvěma póly je prostor, který bolí. Tam jsem teď byla.

V dopise psala o tátovi. O tichu, kterým odpovídal, když bylo potřeba mluvit. O útěcích, které vydával za svobodu. A o tom, že láska někdy vypadá jinak, než bychom si přáli – ne jako objetí, ale jako vzdálenost, která není prázdná, jen si v ní musíš najít vlastní význam. Přemýšlela jsem, co vlastně hledám. Odpovědi? Možná jen něčí přítomnost. Možná důkaz, že i ti, co zmizí, nezmizí docela. Že za sebou nechají něco víc než prázdnou židli u stolu. Ale nic jsem nenašla. Koukala jsem na ta slova plná prázdnoty a nezjistila jsem vůbec nic, co bych už nevěděla. Jen to bolelo ještě víc.

Venku začalo pršet. Ty tiché kapky o střechu zněly jako myšlenky, které nejdou zastavit. Dívám se na auto, na cestu, která se táhne do tmy. Není cíl. Je jen pohyb. A možná právě ten mě drží pohromadě.

Možná to, co nazýváme útekem, je někdy jediný způsob, jak se najít. Benzínka září, ale není útočištěm. Je přechodným bodem. Místem, kde se zastavíš, než se rozhodneš, jestli jet dál nebo se vrátit. Sedím, dýchám a nechávám se chvíli být jen člověkem. Bez očekávání. Bez nutnosti něco dokazovat. Jen existovat. V tichu. V noci. S kelímkem laciné horké čokolády a dopisem, který nemá správné odpovědi, ale klade správné otázky.

Nasedla jsem zpátky do auta. Skla jsou orosená a světla rozmazaná.

Nastartovala jsem.

BUKI DOMI

Olympijský festival 2026
České Budějovice

